

Весна, що дихає життям

Ярослав Брунько

Ще вчора сонний ліс дрімав під ковдрою зі снігу,
І вітер крижаний співав холодну колискову,
Та небо скинуло стару, важку свою опіку,
І сонце прочинило двері в казку кольорову.

Струмки малі, мов діти, вибігли на волю,
Розмивши кригу, що стискала береги.
Земля зітхнула глибоко, відчувши власну долю,
І скинула з плечей зимові, білі ланцюги.

Дивись: з-під листя сухого, мов іскра надії,
Пробився першоцвіт — небес посланець голубий.
Він перший розповів про всі таємні мрії,
Про те, що світ прокинувся, величний і живий.

А далі — грім! Але не той, що серце крає,
А той, що очищає повітря золоте.
Сади у білих сукнях, мов наречені в гаї,
Чекають, поки сонце крізь хмари проросте.

Там бджоли вже ведуть свій танець нескінченний,
Над яблуневим цвітом гуде солодкий спів.
Весь світ, немов художник, пензель взяв натхненний,
І тисячі відтінків на полотно розлив.

Весна — це не пора, це стан душі людської,
Коли любов у серці, мов паросток, росте.
Це свято чистоти, свободи і спокою,
Де все земне й просте — насправді є святе.

Хай кожна гілка в лісі, кожна квітка в полі
Тобі нагадає про сили джерело.
Весна прийшла, щоб дати крила нашій волі,
І розтопити в душах все те, що замерзло.